

sit Standpunct er vejen tilbage fra de For-
dringer, som den oprindeligt har stillet, er
aaenbart en Indrømmelse, hvorledes man saa
end i og for sig oprindeligt bedømmer Regje-
ringen. Det er en Indrømmelse, som Regje-
ringen har gjort, og det er en Indrømmelse,
som jeg troer fortjener sin Anerkjendelse.
Jeg har heller ikke, som den ærede sidste Taler
sagde, udtalt mig angribende mod Rigsdagen
for dens Skridt i Grundloven og forsvarende
for Regjeringen. Jeg har udtryffeligt erklæret,
at jeg hverken vil lægge Skylden paa den ene
eller paa den anden Side, eller tage nogen
Skyld fra Regjeringen for dens Forhold, som
jeg i flere Henseender aldeles ikke billiger;
men jeg har søgt at fremhæve, at der har
været skærende Uoverensstemmelse fra Be-
gyndelsen af tilstede og gjensidige Rivninger,
og, naar jeg fremhævede et Moment, som jeg
troer bidrog til at fremme dem, saa var det
ikke det — jeg maa være bleven misforstaaet
af den høitærede Taler for Holbek Amts 2den
Valgkreds —, at Rigsdagen besluttede at con-
stituere sig som Udvalg, men dette, forenet
dermed, at Rigsdagen havde lagt Regjeringens
Udkast tilside, og det var kun disse samlede
Begivenheder, jeg betragtede som en mindre
heldig Omstændighed.

Monrad: Den ærede Rigsdagsmand
har virkelig ikke rigtigt opfattet Betydningen af
Forhandlingerne i det store Udvalg; de staae slet
ikke klart for ham (Stemmer: Han var der
ikke!). Ja, jeg hører nu, at den ærede Rigsdags-
mand ikke har været der (Rød: Jo han
var). Ja, det blev bemærket, at han ikke var
der; men, selv om den ærede Rigsdagsmand
legemlig var der tilstede, saa har han dog
virkelig ikke rigtigt opfattet Betydningen af
Forhandlingerne i det store Udvalg. For os
var det om at gjøre, paa den simpleste Maade
at gjøre os det klart, hvilke Forandringer i
Grundloven vi, som nødvendige efter vore
Anskuelse, kunde give vort Samtykke til; vi
toge da Grundloven for os, gjennemgik den og
udsendt paa den Maade, hvilke Forandringer
vi fandt nødvendige; men, da dette blev udlagt
paa en urigtig Maade, saa valgte vi den
Fremgangsmaade at tage Regjeringens Udkast

og . . . (Rød: Siden, og paa min egen første
Foranledning! Formanden ringer).

Formanden: Jeg maa alvorligt bede den
ærede Rigsdagsmand i en Forhandling som
denne, at afholde sig fra at indblande sig i
Talen, naar en anden Rigsdagsmand har
Ordet.

Monrad: Det gjør mig virkelig ondt,
at den ærede Rigsdagsmand er saa misfor-
nolet med, at man følger hans Veiledning.
Det er vanskeligt at gjøre det ærede Medlem
tilpas, naar han klager over, at man gjør
Noget paa hans egen Foranledning. Jeg
siger, at det er en aldeles urigtig Betragt-
ningsmaade af den ærede Rigsdagsmand, naar
han i hele den Maade, hvorpaa Sagen har
været behandlet, seer Andet end Spørgs-
målet om den hensigtsmæssigste
Maade at gaae frem paa, og det har
vilst sig derved, at, da vi først vare komne
denne lange Vej, som vi iøvrigt kunde have
gjort langt kortere, saa sagde Regjeringen:
„Det er mig det Samme, hvad enten I tage
Sagen paa den ene eller anden Maade, det
er aldeles ligeegyldigt“; vi gif hele den lange
Vej, for ikke at støde Regjeringen, vel vidende,
at, naar vi vare komne til Ende dermed, vilde
den indsee, at det havde slet Intet at betyde,
under hvilken Form Loven blev given, og de
Herrer ville erindre, at det udtryffeligt blev
bemærket her (Ja! Ja!).

Naar den ærede Rigsdagsmand i den Grad
er Ministeriets Forsvarer, at han dadler os
og derimod ikke finder det stødende, at Mini-
steriet undslog sig for at møde i det store Ud-
valg for at forhandle om den allervigtigste
Sag, ja reentud afflog det, saa forekommer
det mig, at han ikke kan være nogen upartiff
Dommer om Ministeriets Forhold til Rigsdag-
en. Fra Rigsdagens Side har der været
vilst al mulig Bestræbelse for at arbeide sam-
men med de forskjellige Ministerier, og i de
Udvalg, hvoraf jeg har været Medlem — og
jeg har dog været i nogle Udvalg — have vi
gjort os al tænkelig Flid for virkelig at er-
holde et Udbytte af vore Forhandlinger; vi
have givet Meget efter, vi have lempet os ef-
ter Ministeriet, for at kunne arbeide sammen